PALIVERE PÕHIKOOL

Kool Paberil

2012/1

5.10.2012

Hea koolipere!

Olen alustanud kõiki kogunemisi ja sõnavõtte nende sõnadega juba 20 aastat. Selle aja jooksul on välja antud 226 lõputunnistust. Loodan, et kõik tänased vilistlased said meie koolist just sellise hariduse, mis on aidanud neil elus oma eesmärke saavutada.

Loomulikult on kool olnud kõik need aastad pidevas muutumises ja võimatu on välja tuua, milline neist on kõige kordaläinum. Saavutusi ja väga häid tulemusi jätkub pea igasse õppeaastasse. Olen tundnud alati suurt rõõmu ja ka uhkust õpilasi tunnustades ja tänades. Soovin, et seda oma kooli tunnet jätkuks ka edaspidi nii õpilastel kui kollektiivil.

Õnnitlen kogu kooliperet tänasel pidupäeval!

Tõnis Peikel

1992. aastal...

...valmis Paliveres uus koolimaja ja endine algkool reorganiseeriti põhikooliks.

Tänasel päeval õpib Palivere Põhikoolis 74 õpilast 14 õpetaja käe all.

Kooli põhitegevus on õppimine ja õpetamine. Meie õpilased on põhikooli lõpetamise järel asunud õppima nii maakonna gümnaasiumides Haapsalus, Taeblas, Noarootsis ja Kullamaal, kui ka kaugemal, näiteks Nõo Reaalgümnaasiumis.

Kooli juures töötab Haapsalu Muusikakooli filiaal. Lapsed on õppinud mängima puhkpille, klaverit ja trummi. Haapsalu puhkpilliorkestris on aegade jooksul mänginud mitmed meie kooli muusikud.

Vaba aja sisustamiseks pakub kool mitmesuguseid võimalusi. Meelisajaviiteks on kujunenud rahvatants, sport- ja muusika.

Kooli 15 aasta jooksul on õpilased osalenud maakondlikel ja vabariiklikel laulu- ja tantsupidudel. Tantsurühmaga tutvustasime eesti rahvatantsu Taebla valla sõprusvallale Soomes Ylitornios.

Ligikaudu 10 aastat jooksul on koolil sõprussidemed Kerava Killa kooliga Soomest. Sagedastel vastastikustel külaskäikudel on õpetajad täiendanud oma teadmisi. Õpilased on tutvunud naabrite elu-oluga.

Tänasel pidupäeval võime rõõmu tunda tehtust.

ÜLO ULUOTS - Palivere koolimaja rajaja

Paliveres oli enne põhikooli algkool, kus õppis 1980. aastate lõpus päris palju algklassilapsi. Iga päev viidi Taebla kooli suur bussitäis vanemaid õpilasi, tegelikult sai buss täis juba selle elamukvartali juures, kus praegu asub koolimaja. Teiselt poolt raudteed elavad õpilased ei mahtunudki sageli sellesse sõidukisse ning pidid ootama Kuijõelt sõitu alustanud bussi. Seega oli Paliveres palju koolieelisi lapsi – sellest tekkis ka uue koolimaja ehitamise idee.

Ülo Uluots lubas Palivere algkooli juhatajale Valvi Terasele, et ehitab Paliverre uue koolimaja, kuhu kõik õpilased ära mahuksid. Ta täitis oma lubaduse ja meie võime tema rajatud koolis õppida ja töötada.

Ülo Uluots sündis 1930. aastal Jõhvis, kuid pere kolis hiljem Haapsalusse ning seal lõpetas ta ka keskkooli. Ta õppis Tallinna Polütehnilises Instituudis (praegune TTÜ) mäeinseneriks. Tervelt 23 aastat töötaski ta põlevkivi kaevandamise alal, seejärel tuli aja Paliverre ehitusmaterjalide tehase direktoriks.

Aastatel 1990–1992 oli ta Eesti Vabariigi Ülemnõukogu liige (tollane parlament), kuuludes majanduskomisjoni. Lisaks oli ta aastal 1992 kaitseminister Tiit Vähi esimeses valitsuses.

Ülo Uluotsa elutööks sõjaajaloolasena on raamatu "Nad täitsid käsku ja..." käsikiri – 1941. aastal arreteeritud Eesti ohvitseride saatuselugu.

Ülo Uluots suri 1997. aastal.

Me kõik oleme talle tänulikud selle koolimaja eest …

Maakoolist reaalgümnaasiumisse ja sealt edasi

Tavaliselt asuvad meie kooli lõpetajad õppima ümbruskonna gümnaasiumidesse või kutsekoolidesse. Harvemini lähevad õpilased kaugemale. Üks kool, mille meie õpilased õpingute jätkamiseks on valinud, asub Tartu lähedal Nõos, nimelt Nõo Reaalgümnaasium. Otsa tegi lahti Aivo Paas, talle läksid järele nooremad vennad Allan ja Alari. Viimasena on asunud Nõo koolis õppima Evelin Kängsepp.

Aivo, millest selline otsus minna õppima kodust kaugele reaalgümnaasiumisse?

Ma ei olnud veel mingeid plaane gümnaasiumi osas teinud, kui järsku ühe tunni ajal tõi kooli sekretär mulle kirja. See oli kutse Nõo Reaalgümnaasiumi katsetele, kuna olin heade olümpiaaditulemustega neile silma jäänud. Olin neist võib-olla korra lugenud mingist tutvustavast materjalist, aga rohkem ei teadnud midagi. Huvitatud olin muidugi kohe, katsetel käisin ja sisse ma sain. Sellega oligi asi otsustatud.

Meie kooli saadeti tänukiri, et Sind oli edasisteks õpinguteks hästi ette valmistatud. Usun, et peamiselt oli asi ikka Sinus eneses: olid õpingute vältel sihikindel ja kohusetundlik. Käisid kooli esindamas olümpiaadidel. Oli see kõik teadlik pingutus ja kodu sund või tulid head tulemused lihtsalt ja loomulikult?

“Saan muidugi ainult enda eest rääkida ja minu puhul maakool valestardiks ei olnud. ”

Ei ütleks et ma just kohusetundlik ja sihikindel olin. Tegelikult olin isegi väga laisk, aga mulle jäid vajalikud asjad külge. Matemaatika, muud reaalained ja loodusteadused mulle meeldisid, võõrkeelte ja ajalooga oli natuke teine teema. Olümpiaadidel käisin peamiselt matemaatikas, seal sain maakonnas väga häid tulemusi. Hästi läks ka Nuputa võistlusel, kus jõudsime Tartusse lõppvooru. Matemaatika huvitas mind isegi nii väga, et igavusest lugesin tundides õpikust järgmisi teemasid ja täitsin töövihiku mitme kuu õppematerjali jagu ette ära. Teadlikult ma ei pingutanud millegi nimel, kuna olin alati arvanud, et jätkan ühes kahest Haapsalu koolist.

Kuidas Sa arvad, kas maakool võiks olla lapse koolitee alguses valestardiks? (Ole hea ja selgita oma arvamust pikemalt.)

Saan muidugi ainult enda eest rääkida ja minu puhul maakool valestardiks ei olnud. Põhikooli puhul ongi just see hea, et gümnaasiumi edasi minnes tuleb kindlasti valida mitme kooli vahel. Need, kes põhikooli taseme kusagil gümnaasiumi juures läbivad, võivad juba laiskusest jätkata samas koolis, kuigi võib-olla mõni teine kool pakuks paremaid arenguvõimalusi ja huvitavamat õppetööd. Muidugi, kuna maakoolis on kõik kohalikud lapsed ühes klassis koos ja sageli ka vanematest klassidest pudenenud õpilased, kes ainult kohustuse tõttu kohal käivad ja pigem õppetegevust segavad, siis peab andekas õpilane suutma sellest üle olla, mitte lihtsamat teed minema. Meie klass sai ühel aastal vist koguni 6 „pärandust“ vanematelt ja see ei aidanud kohe kuidagi kaasa koolitööks keskendumisele. Oli ka neid keskmisest andekamaid õpilasi, kes läksid ära linnakooli, aga igaühel seda võimalust polnud.

Mis on maakoolis õppimise puhul head, millest jääb vajaka?

Maakooli linnakooliga võrrelda on mul keeruline, polegi päris linnakoolis ise õppinud. Hea on kindlasti see, et klassid on tavalisest väiksemad ja nii jääb õpetajatel rohkem aega iga õpilasega eraldi tegelemiseks. Ka teavad õpetajad rohkem õpilaste kodusest olukorrast ja oskavad nii paremini mõista, miks keegi on just selline, nagu ta on. Puudus on kindlasti headest õpetajatest ja üsna tavaline, et üks õpetaja peab andma mitut erinevat ainet. Kindlasti on see ka õpetajale kurnav, ei lase keskenduda ühele ainele. Samas pole ka võimalik iga aine jaoks eraldi õpetajat leida, eriti kui klasside ja õpilaste arv on nii väike. Õpetajatele on võib-olla ka põnevam, kui saab mitme valdkonnaga tegeleda ja ennast eri suundades harida, aga koormus on ikkagi suur. Ka erinevate huviringide valik on maal väiksem kui linnas. Paliveres meil muidugi oli üsna lai valik: erinevad trennid, muusikakool, tantsuring, näitering, keraamika, vaibakudu-

mine, poiste käsitööring ja kindlasti oli veel midagi, millest ma teadlik pole. Loodetavasti on ka praegu valik sama või veelgi parem.

Kui palju sõltub Sinu arvates maalapse edasine elu koolist, kui palju lapsest ja tema perest?

Eks kool annab kindlasti vajaliku põhja ja vanemad aitavad suunamisega, aga oma valikud peab igaüks ikka ise tegema. Muidugi, kui perel pole võimalusi lapse toetamiseks, ei ole ka vahet, kas elad maal või linnas. Milliseid võimalusi kool pakub, võib küll määrav olla, aga hea soovi ja sihikindlusega võib igalt poolt alustades kaugele jõuda.

Kui ma õigesti mäletan, õppisid Sa ka muusikakoolis. Mis on saanud Sinu pillimänguoskusest? Mida andsid Sulle õpingud muusikakoolis peale oskuse pilli mängida?

Jah, muusikakoolis õppisin löökpille. Päris omal algatusel ma sinna ei läinud. Paliveres tegutses muusikakool juba varem, puhuti erinevaid puhkpille, ja otsiti kedagi trumme taguma. Mulle pakuti seda võimalust kolmandas klassis ja kuna mul teisi huvisid väga ei olnud, nõustusin muusikakoolis õppima. Suurim kasu mis sealt sain, oli võimalus reisida. Haapsalu puhkpilliorkestriga käisime erinevatel festivalidel Soomes, Rootsis, Taanis ja ka Eestis erinevates paikades. Aga kuna muusikakool kestis 7 aastat ehk lõppes koos põhikooliga ja selleks ajaks oli mul ka muid huve, ei ole ma ka pillimängimisega enam tegelenud.

"Palivere Põhikoolist saadud haridus oli täiesti piisav sealseteks õpinguteks."

Kirjelda oma õpinguid Nõo Reaalgümnaasiumis. Mille poolest oli seal parem, kui mõnes teises gümnaasiumis oleks olnud?

Nõo Reaalgümnaasiumis jätkasin umbes samas tempos nagu põhikoolis lõpetasin. Lemmikaineteks olid matemaatika, füüsika ja lisandus arvutiõpetus, kus alustati kohe programmeerimise õpetamisega. Kuigi olin vaid väga vähe programmeerimise kohta lugenud ja lihtsamaid asju proovinud teha, õppisin kiiresti ja juba kümnendas klassis osalesin informaatikaolümpiaadil võisteldes edasijõudnute rühmas. Riiklikku vooru jõudsin kõigil kolmel aastal ja kuigi päris esimeste sekka ma ei jõudnud, olid tulemused siiski väga head. Head olid tulemused ka matemaatika ja füüsika olümpiaadidel. Ka teistes ainetes sain probleemideta hakkama, Palivere Põhikoolist saadud haridus oli täiesti piisav sealseteks õpinguteks. Minu üllatuseks oli näiteks neid, kes geograafia ja joonestamisega puutusid kokku alles gümnaasiumis ja olid siis päris hädas. Nõo puhul oli põnev see, et peaaegu kõik õpilased elasid ühiselamus ja olid nii terve nädala koos. See andis head võimalused koos tegutsemiseks ja õppimiseks. Ka oli sealne elu hea ettevalmistus ülikooli ajaks, iseseisva eluga tuli harjuda juba varakult. Sain sealt kindlasti palju kogemusi, millest suvalises gümnaasiumis ilma jääb.

Kirjelda oma õpinguid pärast Nõo Reaalgümnaasiumit. On tänaseks Sinu õpingud lõppenud või oled Sa „õppimise usku" ning jätkad kõrge vanuseni?

Pärast Nõod läksin kohe Tartu Ülikooli informaatikat õppima. See tundus ainuke loogiline samm, kuna programmeerimisega olin terve gümnaasiumiaja tegelenud. Õppimise usku pole ma päriselt kunagi olnud, pigem olen tahtnud tegeleda sellega, mis mind huvitab. Enda harimist jätkan muidugi vastavalt vajadusele, aga koolis õppimine ei sobi mulle hästi. Minu jaoks on seal liigselt teooriat ja vähe praktikat. Ja praktilisemates ainetes surutakse ka peale vanu õppekavasid, ei minda piisavalt kiiresti kaasa tehnika arenguga. Bakalaureusekraadi sain kätte ja vähemalt praeguseks on sellega minu koolitee lõppenud.

Suutsid minu teda juba õpingute ajal end ise elatada. Paljud õpilased just sellest unistavadki: saaks ainult raha teenima ning vanematest sõltumatuks. Mida on selleks vaja, et selline unistus võimalikuks saaks?

Väikse sissetuleku sain juba 11. klassis, kui tegin oma esimese internetipõhise mängu. Mäng ise oli lihtne, aga kuna konkurents oli väike, levis see kiiresti. Mängu avastas üks väikeettevõtja Tallinnast, kes aitas muretseda mängu jaoks eraldi serveri. Varem töötas mäng minu arvutis Nõo kooli ühikas ja kuna seal internetiühendus ööseks katkestati, sai mängida umbes hommikul kuuest kuni õhtul 23.00-ni. Oma serveris olukord paranes ja peagi, kui oli juba tuhandeid mängijaid, lisasime SMS-makse võimaluse, et mängijad saaksid väikese tasu eest endale mängus abistavaid lisasid. Varsti lõime oma firma, ja nii ma olin esimene õpilasest firmaomanik Nõos. Kõik see oli võimalik tänu juhuste kokkulangemisele. Päris üksinda poleks ma kindlasti nii kaugele jõudnud. Päris enda elatamiseni jõudsin siiski alles ülikooli ajal, aga kindlasti olin vanematest vähem sõltuv kui enamik koolikaaslasi.

Millega tegeled praegusel ajal (pean silmas nii tööd kui hobisid)?

Praegu töötan veebiarendajana, loon sisuhaldusega kodulehti ja muid veebirakendusi. Aeg-ajalt käin rattaga sõitmas, aga kuna minu hobid on pigem arvutiga seotud, siis on sageli raske tõmmata piiri töö ja hobi vahele. Suur osa vabast ajast läheb pere peale ja kodu remondiks, ümberehitamiseks. Loodetavasti jääb rohkem vaba aega enda jaoks siis, kui lapsed juba suuremad ja oma kooliteed alustavad.

Aivot küsitles õp Margit Ülevaino

Meenutades kodukooli

September 1995. Väljas paistis päike kuldselt ja hilissuve kohta üpris soojaltki veel. Ütlesin emale teda tagant kiirustades:“ Hakkame ometi minema. Muidu võetakse kõige paremad istekohad klassis enne mind ära!“

Ja nii juhtuski. Olin viimane, kes oma värvilised astrid õpetajale üllatas. Jube äng! Vaid viimastes pinkides on vabad kohad. Hilisemates klassides muidugi ainult viimaste pinkide pärast võistlemine käiski. Eredalt on meeles see, kuidas ma oma kohevate valgete juustega jäin kinni direktori, härra Tõnis Peikeli pintsaku nööpidesse. Ja ikka kohe korralikult olid need kiharad ümber nende nööpide. Olin vist korraga puna-rohe-kollane, mis mind muidugi ei aidanud, sest abikäsi läks juuste lahti harutamiseks oli vaja rohkem kui kahte. Mõtlesin omas peas: “Ei noh, tore! Enam paremaks mu esimene koolipäev minna ei saagi.“ Naljatades ütles meie direktor huvitavad sõnad: “ Pole midagi! See toob head ÕNNE! „

ÕNNE läks mul esimesel aastal vaja küll. Meil kõigil on kindlasti mõni aine, mida õppida teps mitte ei meeldinud. Ka minul oli selline – lugemine nimelt. Kõige kavalam nipp, mis õnnestus mul välja mõelda, oli see, et jätsin alati lugemist puudutavad kodused tööd päevikusse märkimata. Kõik muud asjad olid ilusti kirjutatud, et kodus kahtlust ei tekiks. Mul õnnestus seda nippi kasutada napp nädal aega ja ma olin paljastatud. Tagajärjeks oli muidugi rohkem ja intensiivsemalt lugemist. Praeguseks, kui sellest krutskist on möödas 17 aastat, ei leia te suuremat hullu raamatute järele kui seda olen mina. Ilma naljata.

Eks kõigil on mõni lugu oma kooliajast meeles. Neid vestlusi kooli teemadel on seltskonnas räägitud ja kõigil on midagi jutustada. Seda tehakse naljatades ja teatava kirglikkusega. Isegi mina teen seda teatava kirega, kui ma mõtlen, et sellest on möödas nii palju aega. Peale kõiki neid aastaid on tore minna taas tagasi samasse koolimajja, mille tee oli vaja jalge alla võtta pea iga päev. Aastapäevadel ja kokkutulekutel on taaskohtumised need, mis muudavad meele ärevaks ja uuesti äratundmised need, mis toovad südamesse soojuse.

Mõne staažikama õpetaja pilguheit õpilasele ütleb teinekord rohkem kui mõni sõna. Mõelgem, et mõne pere kõik lapsed on käinud samas kodukoolis ja saanud oma esimesed õppetunnid sealt. Teinekord võib juhtuda, et sama õpetajaga on rehkendamis- ja lugemistunnid olnud ka nende laste emal ja isal. See õpetaja tunneb mõnda perekonda juba sama hästi kui oma kahte kätt. Siinkohal soovin palju ÕNNE ja tugevat tervist õpetaja Valvi Terasele ja Helgi Salinile, kellel on kokkupuudet olnud nii minu, minu vendade kui ka minu armsa isaga.

Siinkohal oleks paslik inimesi (vaatamata praegu käivale koolireformile) julgustada, et on täiesti mõistlik panna oma lapsed kodukooli. Sinna lähevad nad oma sõpradega, kellega koos tehtud krutskid on aastate pärast meenutamist väärt. Kui hoolime oma perekonnast, siis võiks hoolida ka kodukooli perest. See ongi tugeva kogukonna saladus. On tähtis, et inimesed mõistaksid – kool on see, mis hoiab Paliveres elu, ja on ainult ÕNN, et see asub nii lähedal.

Kaija Kaldvee

Nakatunud spordipisikuga

Uhiuude Palivere Põhikooli astusid esimestena 1. klassi õpilased Sergo Viil ja Maris Peikel. Sergo õpingud kestsid Palivere koolis 4 aastat, edasi läks ta Taeblasse. Suhtumise haridusse, õppimisse, üldise enesetunnetuse saab väike laps aga just esimestel kooliaastatel.

Mis Sulle meenub sellest päevast, kui Marisega koos esimestena koolimaja- ja astusite?

Tore on seda meenutada, mis toimus tänaseks juba paarkümmend aastat tagasi. Koolitee algusest on õnneks paar fotot alles, mis mälestusi värskendada aitavad. Esimesest koolipäevast mäletan lipuheiskamist ja eripärast rahvariietust. Kuidas meie Marisega seda rolli täitma saime, ei ole teada, kuid uhke tunne on seda meenutades ja iga kord sellest koolimajast möödudes. Too päev pole just säravalt meeles, kuid ärevus oli, ja mäletan, et uude koolimajja õppima minna oli kõigil suur soov.

Mäletan Sinu esimest klassi äärmiselt tegusana nii klassitoas kui kooli laval. Krutskite tegemise juurest polnud Sa kunagi puudu. Mida Sulle enesele andsid need neli aastat Palivere koolis?

Ei saa salata – noored kord on sellised. Kõik, mis vanemate inimeste poolt öeldud, tuleb ju ise järele katsetada ja teinekord ka kõrvetada saada. Hetki, mis teevad väikekooli mälestused eriliselt eredaks, meenub mitmeid. Olgu tegemist klassi/kooli *misteri* valimistega või esimeste klassiõhtutega, sünnipäevade või spordivõistlustega, alati on jäänud hea mälestus. Tõenäoliselt just seetõttu, et väikeses koolis oli võimalik igaühele individuaalselt tähelepanu pöörata.

Ja veel ei saa salata, et esimese „2“ teenimine saksa keeles 3. klassis tegi halva hinde saamise niivõrd mõruks, et vast oli see koht, kus pandi alus edasisele tublile õppimisele ja järjepidevusele – mine sa tea.

Võtsin lahti teie klassipildi, et meenutada, kes olid Sinu klassikaaslased? Millal Sa ise viimati vaatasid oma Palivere koolis tehtud klassipilte või meenutasid oma esimesi kooliaastaid? Kes Su klassikaaslastest said sõpradeks kogu eluks?

Pean tunnistama, et piltide sirvimist pole mitmeid aastad teinud, kuid siiski – vast meenuks enamik neist. Nagu kõigiga meist – osad sobivad oma elu või tööalaste tegemistega ka hiljem suhtlema, nii ka minul. On inimesi, kes on väga headeks sõpradeks jäänud, ja on ka neid, kes on küll mitmeid aastaid eemal, ent kohtudes oleks nagu lõppenud just algkool ja võõraksjäämisest pole juttugi.

Kas spordipisik sattus sinu organismi ka Paliveres? "Nakatusid" ju spordipisikuga kogu eluks. Kas elamine maakohas piiras Sinu sportimisvõimalusi? Kuidas neid avardasid?

Spordipisik sattus jah minusse just nendel esimestel kooliaastatel. Sellele ajale tagasi mõeldes on selge, et tegemist polnud just parima inventariga spordikooliga, kuid kindlasti parima võimaliku lahenduse ja spordikorraldusega maakooliga. Spordipedagooge käis läbi küll mitmeid, kuid eredad mälestused on seotud just Väino Munskindiga, kes vedas igati *vingelt* spordielu tol ajal ja loomulikult teeb seda tänagi. Pigem vaidleks vastu väitele, et maakohas on piiratud võimalused sportimiseks. Linnakoolis poleks kindlasti minust saanud kirglik *suusaarmastaja* ega Eesti meistrivõistluste 14. koha omanik suusahüpetes ja nii edasi. Pean mainima, et isegi väikeste mõõtmetega kõrgushüppematt, millele nii mõnigi maandudes pihta ei saanud, ei morjendanud floppi õppimast ja arendamast – pigem vastupidi. Kui tuhnida pisut hallolluses, siis eriline positiivne emotsioon tuli vanemate klassidega koos kehalise tunde veetes. Olin ju omavanuste seas *hiigelvormis* ja meeletult hea tunne oli seljatada ka kaks klassi kõrgemal olevaid õpilasi näiteks jooksurajal.

Siinkohal suur kummardus sealsetele kehalise õpetajatele, kes nii piiratud võimalustega suutsid teha parima lastele, et nautida ja tunda suurt heameelt sportimisest.

Millised on Sinu sportlikud saavutused?

Tänaseks olen küll oma treeneri rolli täiustamas, kuid selleni on kulunud palju treeningaega, mis nii mõnegi karika kapile on toonud. Just pea kuu aega tagasi leidis elukaaslane minu hoolikalt hoitud kasti spordisaavutuste jäädvustustega. Oli endalgi üllatus, kui terve toa põrand täitus erinevate diplomite ja medalitega. Palju autasusid oli küll nooruspõlvest, kuid nii mõnigi medal on tulnud minu lemmikspordialal. Viimaseks on valitud võitlussport, kus rammu on katsutud ka Baltikumi ja Euroopa antud ala parematega.

Kuidas sai spordist Sinu elukutse?

Seda olen mina isegi mõelnud... Ju ei suutnud peale sellist *nakatumist* esimestes klassides keegi seda pisikut eemaldada ja tulemus oligi käes. Siinkohal peaks vast tänama ka oma bioloogilisi vanemaid taoliste eelduste eest.

"Oli endalgi üllatus, kui terve toa põrand täitus erinevate diplomite ja medalitega."

Millega tegeled praegusel ajal?

Mida aasta edasi, seda tegusamaks inimene muutub. Nii on ka hetkel minul mitmeid ettevõtmisi ja 24 tunnist ööpäevas jääks ka väheseks. Peab möönma, et sport on aga ikkagi põimunud ka mu hetke põhitööga. Nimelt on koostöös Nõmme Kalju jalgpalliklubiga loomise järgus uus projekt – inspiratsioonikeskus Kalju Mängude Maja. Peatselt, 21.detsembril 2012 Arigatos avatav Kalju Mängude Maja kannab endas Eesti ühe vanima jalgpalliklubi, Nõmme Kalju identiteeti. Ligikaudu 2000 ruutmeetrisel pinnal tegutsema hakkav Nõmme Kalju inspiratsioonikeskus hõlmab endas väga erinevaid lastele suunatud tegevusi ja kannab hüüdlauset - "Võitjate kogemus"! Keskus tuleb suurima ronimisalaga Eestis ja on väga õpetlik nii sportlikus kui mängulises mõttes.

Tänan vastamast ja tere tulemast kodukooli!

Sergoga suhtles Margit Ülevaino

Austraalias, koaalade maal

Meie kooli õpilasi võib leida saarest ja Soomest. On selline vana ütlus. Tegelikult võib neid leida USA-st Austraaliani, võib-olla ka mõnelt Vaikse ookeani saarelt, kes seda täpselt teab. See, et lõpetajate paiknemise areaal nii suur on, annab tunnistust sellest, et neist on saanud tublid, hakkajad inimesed, kes tulevad laias maailmas toime.

Austraalias on aegade jooksul olnud paljud meie endised õpilased ja lõpetajad. Võtsin meili teel ühendust Meelis Võsuga, et uurida, mida ta seal teeb.

Mis on siis jäänud põhikooli lõpetamise ja praeguse aja vahele?

Põhikooli ja praeguse aja vahele jäi nii õppimist kui ka palju erinevaid huvitavaid töökohti ja hobisid. Enne Eestist lahkumist töötasin mõne aasta Ekstreemspordi poes. Tõeliselt mõnus ja mitmekülgne töö, palju erinevaid ja kasulike koolitusi ja tutvumisi toredate inimestega.

Kaua Sa Eestis seda „oma rada“ otsisid?

Tegelikult otsin seda Eesti oma rada ka siin olles. Tean, et tulen kunagi koju tagasi. Hea on seda oma teed Eestist eemal olles otsida ja kõike kodumaal toimuvat mõnda aega kõrvalt vaadata, rahulikult järele mõelda, et mida teisiti ja paremini teha või mida uut ette võtta.

Miks jäi Eesti Sulle kitsaks?

Olen kogu aeg armastanud reisida ja maailma näha. Otsustasin, et enne pere loomist on õige aeg tulla ja näha seda imelist Rohelist mandrit.

Võrdle elu Austraalias eluga Eestis.

Minule isiklikult meeldib Austraalias enim loodus, loomade liigirikkus ja veealune maailm. Kliima minule endale siin ei sobi, kuna pidev kuumus ja lämbe õhk on põhjamaa inimesele liiga kurnav. Siin, Põhja-Austraalias, kus mina olen on, kuiv ja märg hooaeg. Märjal hooajal küündib temperatuur suisa 40 kraadi ligi. Sellepärast meeldivad mulle Eesti kevaded, suved, sügised ja talved, kuna jääb aega möödunud aastaaega igatseda ja järgmist oodata.

Mäletan Sind jooksmas, palli taga ajamas – seega sportliku poisina. Tean, et hiljem köitsid Sind pigem mootorid. Milline on spordi roll Sinu elus praegusel ajal?

Tegelikult köidavad mind mootorid siiamaani. Täpsemalt motokross. Kahjuks on paljud elumuutused mind mõneks ajaks sellest alast eemale viinud. See ei ole kõige odavam ja tervislikum spordiala. Sellepärast avastasin enda jaoks eelmisel talvel Eestis olles murdmaasuusatamise.

Sellepärast meeldivad mulle Eesti kevaded, suved, sügised ja talved, kuna jääb aega möödunud aastaaega igatseda ja järgmist oodata.

Kuna läbisin poes töötades palju murdmaasuusatamise alaseid koolitusi ja olin pidevalt määrdemeestega ninapidi koos, siis otsustasingi endale mõned suusad muretseda ja väga häid Palivere suusaradu nautima hakata. Trenni sai ka teistel headel Eesti suusaradadel tehtud.

Enne seda olin kõikvõimalike spordialasid harrastatud, nagu näiteks lumelauasõitu, erinevaid pallimänge, võitluskunste, mägironimist, seda viimast küll mitte Eestis, kuna seal meil võimalused kahjuks puudusid. Praegusel ajal tegelen Austraalias olles sportronimisega ehk siis kaljuronimisseinal turnimisega.

Millal (ja kas üldse) võtad ette kodutee, et alatiseks Eestisse jääda või on Sinust tänaseks saanud maailmakodanik?

Eks Eestis on omad head ja vead, aga sinna ma tulen kindlasti tagasi ja jään paikseks. Praeguse plaani kohaselt juba tuleval suvel.

Paljud unistavad reisimisest ja miks mitte ka elamisest maailma erinevais paigus, sealhulgas Austraalias. Oled koos teiste Palivere noortega ju eeskujuks neel noorematele. Mida peaksid inimesed silmas pidama, millega arvestame, enne kui võtta vastu otsus nii kaugele sõitmise kohta?

Oodata tasuks selliselt reisilt kindlasti palju toredaid ja huvitavaid seiklusi, kogemusi ning kindlasti head keelepraktikat, uusi tutvusi mitte ainult Austraalia inimeste seas, vaid inimeste seas üle terve maailma, sest siin on tõesti palju rahvusi nii reisimas kui elamas. Kahjuks ei ole mitte kõik kogemused ja tutvused toredad ning meeldivad, siin võib ka viltu vedada. Arvestada tuleb ka suurte väljaminekutega siia jõudmiseks, paljude pikkade ja väsitavate lennureisidega, millest pikim võib olla umbes 13 tundi.

"Eks Eestis on omad head ja vead, aga sinna ma tulen kindlasti tagasi ja jään paikseks. "

Tuleme lõpetuseks kodukooli teema juurde. Millised olid Sinu arvates Palivere Põhikooli plussid, millised aga vajakajäämised?

Kõige suurem pluss oli kodulähedus. Ei olnud neid pidevaid bussisõite. Ilus koolimaja ja hea spordihall, maitsvad söögid.

Vajakajäämisi ei meenugi kohe. Eks noores eas võis ikka miski mitte meeldida, aga hiljem oma koolijale tagasi vaadates sain aru, et tegelikult oli kõik hea ja tore.

Nüüd küsimus, mille esitasin teistele vilistlastele ka. Kas maakool on Sinu arvates tupiktee?

Kindlasti mitte, kuna maakoolide õpilaste arv klassides on väiksem ja see annab õpetajatele võimaluse õpilastega personaalsemalt tegeleda.

Meelisega kirjutas meilitsi Margit Ülevaino

Esimesed aastad õpetajana

Paliverre rajatud uus põhikool ei vajanud ainult õpilasi, vaid ka õpetajaid nende ette. Mõned pedagoogid saadi „päranduseks" Palivere algkoolist, kuid suurem osa õpetajaid tuli siiski leida teistest koolidest või siis ülikoolidest. Matemaatikaõpetajana alustas Paliveres oma õpetajakarjääri Janika Kaljula. Noor, alati särasilmne, energiline – sellisena on Janika mulle meelde jäänud. Kuidas jäid aga Janikale Palivere-aastad meelde, seda uurisin tema enese käest.

Kuidas juhtus nii, et Tartu Ülikooli lõpetanuna sattusid sa Paliverre õpetama?

Väga lihtsalt. Olin juulikuus Eestist ära ja tagasi tulles oli töökohta vaja ning hakkasin helistama. Mäletan siiani tunnet, kuidas noort äsja ülikooli lõpetanud õpetajat ei vajatud (ju olin ka mina sel ajal väga enesekindel ja arvasin, et mind ootavad pudrumäed ja piimajõed ning kõik Eestimaa koolid). Ma helistasin kõikidesse maakondadesse, v.a saartele. Oli vaid kaks kohta, kuhu oli vaja sel aastal õpetajat. Üks neist oli Palivere. Otsustavaks sai see, et avati uus kool.

Teada on, et õpilased panevad uued õpetajad proovile. Millised olid Sinu „ristsed“ õpetajaametis?

Õpilaste poolt ma midagi väga ekstreemset ei mäleta, aga selliseid süütuid kriidipeitmise nalju oli küll. Raske oli ka tunnikorra hoidmisega. Üldiselt saime kenasti läbi.

Tundub, et töö Paliveres Sind õpetajaametist eemale ei peletanud.

Millised on need kogemused, mida Paliverest said ja uude kooli kaasa võtsid?

Heatahtlik suhtumine nii õpilastesse kui kolleegidesse ja oskus õpilast kuulata, vahel võib-olla lihtsalt temaga olla ja rääkida.

Alustasid meie koolis ka arvutiõpetajana ja oled tänaseks Tiigrihüppe SA koolitaja. Mäletad Sa meie kooli arvutiklassi ning neid Jukusid?

“...mõnele lapsele võib olla see ainuõige algus. ”

Kuidas tundus see kõik tollal ja tundub nüüd, ajas tagasi mõeldes?

Tollal oli see igati tore, et meil oli selline võimalus midagigi arvutitega teha. Ma ei mäleta arvutiklassi niivõrd, kuivõrd seda, kui populaarne see oli. Kord (võib olla ka rohkem) proovisid poisid ilmselt mööda vihmaveetoru klassi ronida. No, oli alles ettevõtlikkus ja tahtmine arvutil mängida! Minu jaoks oli see arvutiõpetaja kogemus igati väärt kogemus.

Paliveres oli väike kool, kui võrrelda Sinu praeguse töökohaga – Miina Härma Gümnaasium Tartus. Igatsed Sa vahel jälle väikesesse kooli?

Ma valetaks, kui ütleks, et igatsen väikest kooli. Ma töötan praegu suurepärases koolis, mul on suurepärased õpilased, nii et igatsemiseks aega ei jää. Samas, väikeses koolis on kõik omavahel tuttavad ja väiksed koolid on kodused. Ei välista sugugi, et kunagi satun kuskile väiksesse armsasse maakooli tööle.

Praegu räägitakse taas haridussüsteemi reformimisest, koolide liitmisest ja lahutamisest. Õppuritele ja nende peredele valmistab see kõik kindlasti ebakindlust ja tekib tunne, et lihtsam oleks laps kohe mõnda suurde linnakooli panna.

Kas maakool on Sinu arvates lapsele valestardiks või tupikteeks?

Ei, kindlasti mitte! Maakool ei ole kindlasti lapsele valestardiks, mõnele lapsele võib olla see ainuõige algus. Kui on koolis õiged inimesed, siis on kõik korras. Ka suures linnakoolis ei pruugi alati kõik kõige paremini minna.

Sinu viimane mõte …

Lõpetuseks olid need kolm aastat mulle hindamatu väärusega, need oli ju mu esimesed päris-tööaastad! Samuti julgustati ja toetati mind igati vanemate kolleegide poolt nii koolis kui ka maakonnas. Tänan oma endisi kolleege.

Tervitan kõiki pidupäeva puhul!

Janikaga pidas kirjavahetust
Margit Ülevaino

5 KL